

بر اساس برنامه‌درسی ملی، علوم تجربی حاصل کوشش انسان برای درک بخشی از واقعیت‌های هستی و مطابق با اهداف ساحت علم و فناوری، راهی برای درک، کشف و تفسیر پدیده‌ها و رویدادهای طبیعی به منزله آیات الهی و از راه‌های شناخت خداوند است. علوم تجربی با استفاده از دو ابزار حواس و تعقل در صدد شناخت و کشف قوانین جهان طبیعت و پدیده‌های طبیعی به مثابه آیاتی از حکمت، لطف و اقتدار الهی است. این علم از گستره وسیعی از روش‌های پژوهش بهره می‌برد و با ظهور شواهد و دلایل جدید، ممکن است رد یا تأیید شود و سرانجام تغییر کند. علوم تجربی در مرحله تکوین و شکل‌گیری و نیز در عرصه عمل و بهره‌برداری از طبیعت در ارتباط با دیگر حوزه‌های معرفتی بشر رشد و توسعه می‌یابد. بنابراین گرچه گستره علوم تجربی جهان مادی است، اما تعاملی انکارناپذیر با جهان بینی، باورها و ارزش‌ها دارد.

آموزش علوم تجربی از قرن بیستم به عنوان یکی از سه موضوع اصلی در برنامه آموزشی مدارس جای گرفته،

ارزشیابی می‌شود. آموزش علوم تجربی، مجموعه‌ای از فعالیت‌های یاددهی-یادگیری در جهت پرورش تفکر و خردورزی، درک ایده‌ها، مفاهیم و ماهیت علوم تجربی، پرورش مهارت‌های فرایندی علمی و کاربردی، تقویت نگرش به طبیعت به عنوان بخشی از خلقت الهی، تقویت نگاه مسئولانه به طبیعت و استفاده از آن و زمینه‌ساز پرورش مهارت‌های حرفه‌ای و شغلی، و نیز در جهت حفظ و توسعه منابع انسانی و مادی کشور است.